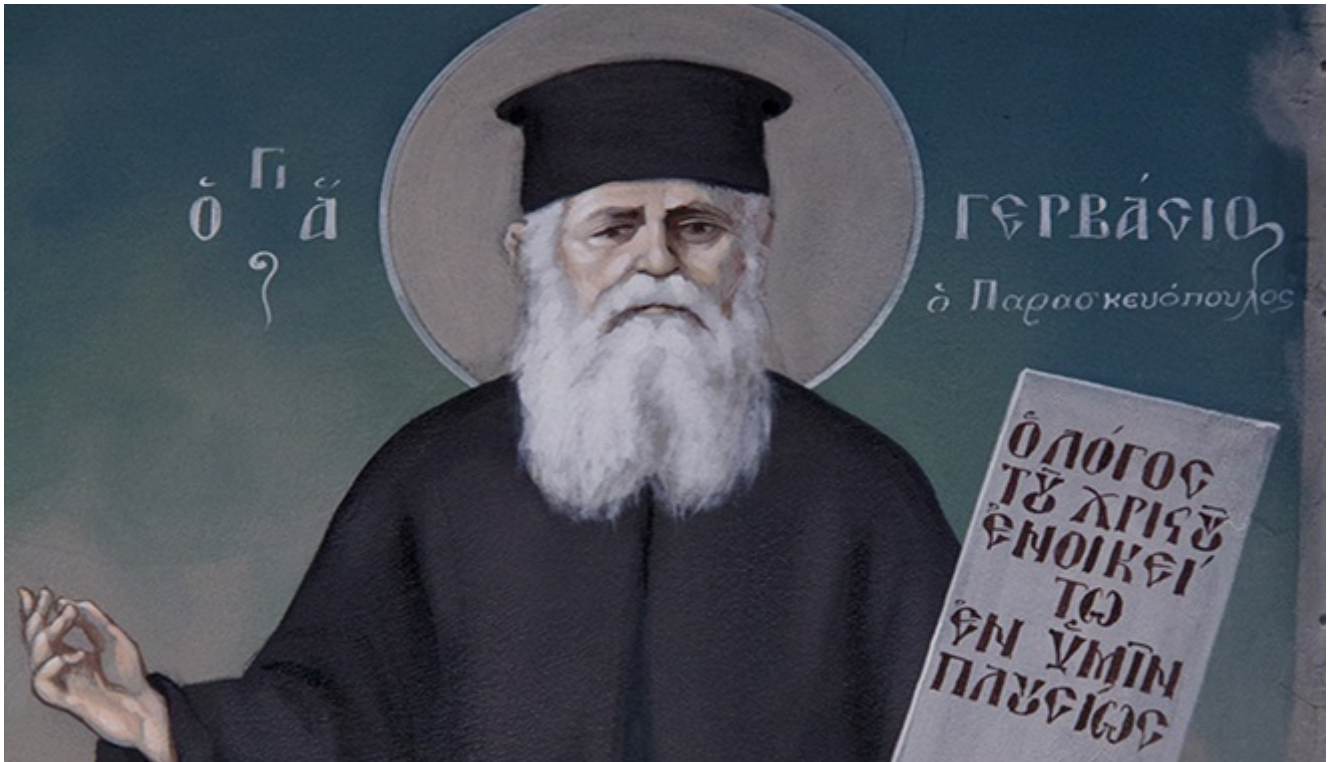

Ο Άγιος των Πατρών Γερβάσιος Παρασκευόπουλος (+1964). Ένας χαρισματικός εκκλησιαστικός ρήτωρ - προσωπική προσέγγιση

[Ορθοδοξία / Μορφές](#)

[Αλέξιος Παναγόπουλος \(Academician Prof. DDDr. Pdoc. Dr.Habil. Alexios Panagopoulos\)](#)

Ο όσιος αρχιμανδρίτης Γερβάσιος Παρασκευόπουλος έδρασε ως εκκλησιαστικός ρήτωρ, ιεροκήρυξ, πνευματικός πατέρας, κατηχητής και αναμορφωτής στη πόλη των Πατρέων. Είδε το αισθητό φώς του ηλίου το έτος 1877 και βαπτίσθηκε Γεώργιος στην ορεινή Αρκαδία, στο ωραίο χωριό Γρανίτσα, το οποίο σήμερα Νυμφασία ονομάζουν. Το επίθετο Παρασκευόπουλος μαρτυρεί ότι η οικογένειά του είχε ευλάβεια στην αγία Παρασκευή. Μάλιστα το αρχαίο όνομα Γρανίτσα είναι σλαβικό και σημαίνει το όριο, το σύνορο, το μεταίχμιο.

Είναι γνωστό απ' την ιστορία ότι τον 8ο αιώνα οι σλάβοι κυρίευσαν τη Πάτρα και για πολλά χρόνια κρατούσαν τη διοίκηση του τόπου, όμως ο βυζαντινός αυτοκράτορας μη θέλοντας να χάσει το πουγκί της αυτοκρατορίας του, τη Πελοπόννησο, έστειλε βυζαντινό στρατό και ήρθε σε σύγκρουση με τους σλάβους

κατακτητές, που τελικά δέχθηκαν να μετακινηθούν προς την ορεινή Πελοπόννησο, όπου έδωσαν σλαβικά τοπωνύμια και που μέχρι σήμερα υπάρχουν. Το σλαβικό στοιχείο αναμίχθηκε ειρηνικά με το ντόπιο ελληνικό μέσω μεικτών γάμων και μέσω της Ορθοδοξίας αφομοιώθηκε. Αργότερα τον 18ο αιώνα ο επτανήσιος λόγιος Σπυρίδων Ζαμπέλιος θα γράψει ότι αυτή η μίξη του ελληνικού με του σλαβικού και του ορθόδοξου στοιχείου έδωσε μια νέα ξεχωριστή δύναμη έτσι ώστε να ξεκινήσει απ' τη Πελοπόννησο το εγερτήριο μήνυμα: Ελευθερία ή Θάνατος. Δεν είναι υποτιμητικό να θυμόμαστε τα ορθόδοξα ευεργετικά στοιχεία και πρόσωπα που ο Μωριάς έδωσε κι έπαιξε σημαντικό ρόλο για τη νεοσύσταση του νεοελληνικού κράτους.

Ο μικρός Γεώργιος ἀπ' τὴ Γρανίτσα, ἔζησε τὴν ορφάνια ἀπ' τὴ μητέρα του καὶ ἐν μέρει κάποια καταφρόνια ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ὡς ορφανὸ παιδί. Πνευματικὴ του παρηγοριὰ ἔγινε ἡ μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου ἡ Παναγιά μας, μάλιστα κατέφευγε παρηγορητικὰ στο μοναστήρι τῆς Κερνίτσας, κοντὰ στο χωριὸ του. Ὡς παιδί, κάποτε ἀναφώνησε μέσα του βλέποντας τοὺς Οσίους, Μάρτυρες καὶ Ἁγίους στὶς τοιχογραφίες τῆς Μονῆς: «Θεὸ μου κάνε νὰ κολλήσω κι ἐγὼ στο τοίχο». Κι ἐνῶ τὰ χρόνια πέρασαν, φαίνεται πὼς ἡ ἱερὴ ἐπιθυμία του μικροῦ Γεώργιου σαν νὰ εἰσακούστηκε στα ὦτα Κυρίου Σαβαώθ. Ο μικρὸς μας Γεώργιος Παρασκευόπουλος λόγω καὶ τῆς ορφάνιας του θέλησε νὰ φύγει ἀπ' τὸ χωριὸ του, κι ἔφτασε τελικὰ

μετά από πολλές περιπέτειες, κακουχίες, δάκρυα και κόπους στη πόλη των Πατρών.

Είχε ακούσει για το μακαριστό μητροπολίτη Πατρών Ιερόθεο Μητρόπουλο τον Αρκά, στον οποίο κατέφυγε και ο οποίος τον παρέλαβε πατρικά και έγινε πλέον ο προστάτης του. Στην εξόδιο ακολουθία του Ιεροθέου, στην οποία συμμετείχε στη Πάτρα κι ο Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, βρίσκει την ευκαιρία ο Γεώργιος και γνωρίζεται με τον Άγιο Νεκτάριο το Θαυματουργό, τελικά, σπουδάζει ως ιεροδιάκονος στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή Αθηνών, ως προστατευόμενος υπό του Αγίου Νεκταρίου. Κατόπιν, τελειώνει και τη Θεολογική Σχολή Αθηνών και αναδεικνύεται σοφός, συνετός, εκκλησιαστικός ρήτωρ και ιεροφάντωρ Ιερομόναχος, ο οποίος διέλαμψε, κι ως ιερέυς του Ελληνικού Στρατού στους ιστορικούς Βαλκανικούς πολέμους, επίσης κι ως εκκλησιαστικός ρήτωρ ιεροκήρυξ των Πατρών, κι ως συνετός Πρωτοσύγκελλος Αθηνών του αιιδίου Αρχιεπισκόπου Χρυσάνθου. Πάραυτα κάποιοι άνθρωποι τον πίκραναν και αποφασίζει να υποχωρήσει στη Πάτρα.

Έγινε ο γνήσιος προστάτης των ορφανών και των χηρών, μεριμνούσε για τους πτωχούς, έγινε ο πατέρας και η μητέρα τους, ο παράκλητος των κατατρεγμένων Ελλήνων προσφύγων που έφθαναν απ' τα διάφορα μέρη των αλησμόνητων πατρίδων μας της Μ. Ασίας, ως ταλαιπωρημένοι και εξαθλιωμένοι. Έγινε ιδρυτής των Κατηχητικών Σχολείων, έγραψε σπουδαία μαθήματα κατηχητικής και οργάνωσε τις Χριστιανικές Κατασκηνώσεις. Μάλιστα εμπνεύστηκε τις Σχολές της δημιουργικής απασχόλησης για νέες και νέους, έγινε ο άγρυπνος διδάσκαλος των νέων, ο ακούραστος πνευματικός και ο σημειοφόρος τους μέχρι τα τελευταία της επίγειας ζωής του εκεί στη Κατασκήνωση της περιοχής των Συχαινών.

Ο γράφων αυτά φοίτησε απ' το 1981-1985 στη κατηχητική σχολή του επί της οδού Παπαφλέσσα Πατρών, διδασκόμενος απ' τα σπουδαία εγχειρίδια του πατρός Γερβασίου και τις Κυριακές μετά το μάθημα θα συνόδευε τον κατηχητή μας τον αείμνηστο κο-Γιώργη Οικονόμου πάντα πεζοπορώντας έως την οδό Ιωνίας, όπου θα γινόταν από τους ομιλητές η βραδυνή κυριακάτικη ομιλία. Για ένα διάστημα ο γράφων δίδαξε σε κατηχητικά σχολεία της μητροπόλεως με την ευλογία του μακαριστού μητροπολίτου Νικοδήμου Βαλληνδρά, καθώς και ως λαϊκός ιεροκήρυξ. Κάποιοι συμμαθητές του γράφοντος στην οδό παπαφλέσσα υπήρξαν, όπως ο π. Αγάθων Διονυσιάτης (Γεώργιος), ο π. Ανδρέας Ντότσικας (Αίγινα), ο π. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος (Πάτρα), ο Ηλίας Γκοτσόπουλος (διδάσκαλος), ο Κωνσταντίνος Παλουμπής (αστυνομικός), ο Πολύκαρπος (εργαζόμενος στα Κτέλ Πατρών), κι άλλοι νεώτεροι. Πνευματικό τέκνο του πατρός Γερβασίου υπήρξε και ο μακαριστός π. Γερβάσιος Διονυσιάτης και αργότερα Βατοπαιδινός, και ο μακαριστός μακρυνός

μου συγγενής π. Γερβάσιος Κουτλουμουσιανός, που συμπαραστήθηκε έμπρακτα εις εμέ τον γράφοντα όταν υπηρέτησα ως διευθυντής της Αθωνιάδας Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Αγίου Όρους, μαζί με τον μακαριστό π. Γεώργιο Καψάνη της Γρηγορίου. Που στις συνομιλίες μας πάντα σχεδόν θα μνημονεύαμε τον άγιο Γερβάσιο των Πατρών. Χαρακτηριστικά στη Πάτρα τρεις αρχιμανδρίτες φέρουν το όνομα του π. Γερβασίου ως πνευματικά του τέκνα, ο ένας μακαριστός. Ο π. Αντώνιος Ρουμελιώτης (Διψώ) και ο π. Τιμόθεος Παπασταύρου και πλήθος άλλων κληρικών φοίτησαν σε αυτή τη κατηχητική σχολή που δυστυχώς έκλεισε.

Ο εκκλησιαστικός ρήτωρ π. Γερβάσιος εκοιμήθη ανήμερα των Αγίων Αποστόλων το ιστορικό έτος 1964. Διέπρεψε στον Άμβωνα των Πατρών, από κάποιους εθαυμάστηκε που ευεργετήθηκαν κι από άλλους φθονήθηκε, όμως υπέμεινε κι αυτή τη δοκιμασία γενναία. Αναπαύθηκε με την επιθυμία του στον ησυχαστικό τόπο και αγαπημένο του χώρο, στην Αγία Παρασκευή εκεί στις Κατασκηνώσεις των Συχαινών, που ο ίδιος είχε ιδρύσει. Εκεί τον επισκεπτόταν για εξομολόγηση και ο μακαριστός γέροντας της Ναυπάκτου π. Αρσένιος (+2008), πάλαι πότε τέκνο π. Φιλοθέου Ζερβάκου. Ο Πατραϊκός λαός ένιωσε απορφανισμένος, έκλαυσε, θρήνησε και δόξασε το Παντοδύναμο Θεό μας, αφού τον προέπεμψε στην αιωνιότητα, αναφωνώντας το «Άγιος» για τον πατέρα Γερβάσιο.

Πέρασαν τα χρόνια και το έτος 2014, ο μητροπολίτης Πατρών Χρυσόστομος με τη συμπλήρωση των 50 ετών απ' την οσία κοίμησή του έκανε ανακομιδή των Τιμίων Λειψάνων του, κατόπιν προέβη σε δέουσες ενέργειες για αγιοκατάταξή του, μετά απ' τη γνωμοδότηση της αρμοδίας επί των Δογματικών και Νομοκανονικών ζητημάτων Συνοδικής Επιτροπής και με ομόφωνη απόφαση Ι. Συνόδου Εκκλησίας Ελλάδος, ο φάκελος εστάλη στο Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, σύμφωνα με τη νομοκανονική τάξη.

Τελικά, αξιωθήκαμε να φθάσουμε στις 16.11.2023 την ημέρα που ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, εισηγήθηκε, εις την Ι. Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου και αποφασίσθηκε η επίσημη αγιοποίηση και αγιο-κατάταξη του Αγίου Γερβασίου των Πατρών, μακαρίζοντας και ψάλλοντας: «Χαίροις Αρκαδίας θείος βλαστός και της Εκκλησίας ιερώτατος θησαυρός, χαίροις των Πατρών διδάσκαλος ο θείος, Γερβάσιε θεόφρον, σκέπε τα τέκνα σου».

Με χείρας ικέτιδας υπέρ όλου του Γένους δεόμενοι, οι καρδίες εσκίρτησαν, τα μάτια δάκρυσαν, οι κώδωνες χαρμωσύνως ήχησαν, δοξολογίες ανεπέμφθησαν, άνθρωποι μετά αγγέλων πνευματικώς πανηγυρίζουν και οι της γενετείρας του Γερβασίου, Αρκαδίας παίδες, ως έλαφοι, εν χαρά, σκιρτώσι, μετά των ευσεβών εκ της των Πατρών πόλεως Αποστόλου Ανδρέου γηθοσύνως αγγαλόμενοι.

(Αφιερώνεται στον Άγιο Νεκτάριο προστάτη του ρήτορος αγίου Γερβασίου Παρασκευόπουλου, υπό του Ακαδημαϊκού & Καθηγ. Δρ. Αλέξιου Παναγόπουλου, (Phd Νομικών & Πολιτικών Επιστημών, Phd Βιοηθικής, Phd Θεολογίας, PDoc Δικαίου, Habil.,-Διπλωματούχου Υφηγητή, Καθηγητή Νομικής Δ.Δικαίου Frsp, & Ακαδημαϊκού MCA).

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN